

«Aquesta novel·la conmovedora i plena d'observacions de gran agudesa és una petita obra mestra sobre l'amor, la guerra i el suport immesurable que trobem als bons llibres i a les bones persones.»

– *People*

«Una novel·la epistolar brillant que irradia enginy i erudició, i escrit amb seguretat i aplom.» – *The Sunday Times* (London)

«No recordo l'últim cop que vaig descobrir una novel·la tant intel·ligent i encantadora com aquesta, un món tan vívid que sempre m'oblido que es tracta d'una obra de ficció i que els seus meravellosos personatges no són els meus amics ni els meus veïns.»

– ELIZABETH GILBERT, autora de *Menja, resa, estima*

«Els personatges emergeixen del passat refulgents d'excentricitat i amb un humor agradable. L'escriptura, amb el seu estil delicadament poc convencional i autocrític, és exquisitament elegant.»

– *Guardian*

«*La Societat Literària i del Pastís de Pela de Patata de Guernsey* és no només una novel·la epistolar adorable, tan encantadora i atemporal com les que els seus personatges llegeixen i estimen, sinó també un llibre ideal per llegir davant la llar de foc o en un llarg viatge en tren.» – *San Francisco Chronicle Book Review*

«Les cartes que componen aquesta novel·la il·luminen, amb humor i candor, el patiment dels habitants de les illes del canal durant l'ocupació nazi. Quan la Juliet es trasllada a Guernsey per treballar en el seu llibre, li resulta impossible abandonar l'illa i els seus nous amics, un sentiment que potser experimentin alguns lectors quan acabin aquesta novel·la deliciosa.» – *The Boston Globe*

«Una delícia per als amants dels llibres, una lloança implícita i a vegades explícita de tot el que té a veure amb literatura.»

– *Chicago Sun-Times*

«Aquesta és una celebració càlida, divertida, tendra
i entretinguda del poder de la paraula escrita.» - *Library Journal*

«Tota la novel·la és un cant d'amor a la literatura
i a la lluita per un mateix.» - *La veu dels llibres*

LA SOCIETAT LITERÀRIA I DEL PASTÍS
DE PELA DE PATATA DE GUERNSEY

Mary Ann Shaffer
i Annie Barrows

LA SOCIETAT LITERÀRIA
I DEL PASTÍS DE PELA
DE PATATA DE GUERNSEY

Traducció de Marta Vilella Llamas

AMS
TER
DAM

Títol original: *The Guernsey Literary and Potato Peel Pie Society*

Primera edició en aquest format: febrer del 2023

© D'aquesta edició:
Amsterdam Llibres
Carrer del Perú, 186,
Barcelona, 08020
www.amsterdamllibres.cat

© The Trust Estate of Mary Ann Shaffer & Annie Barrows, 2008
© de la traducció: Marta Vilella Llamas

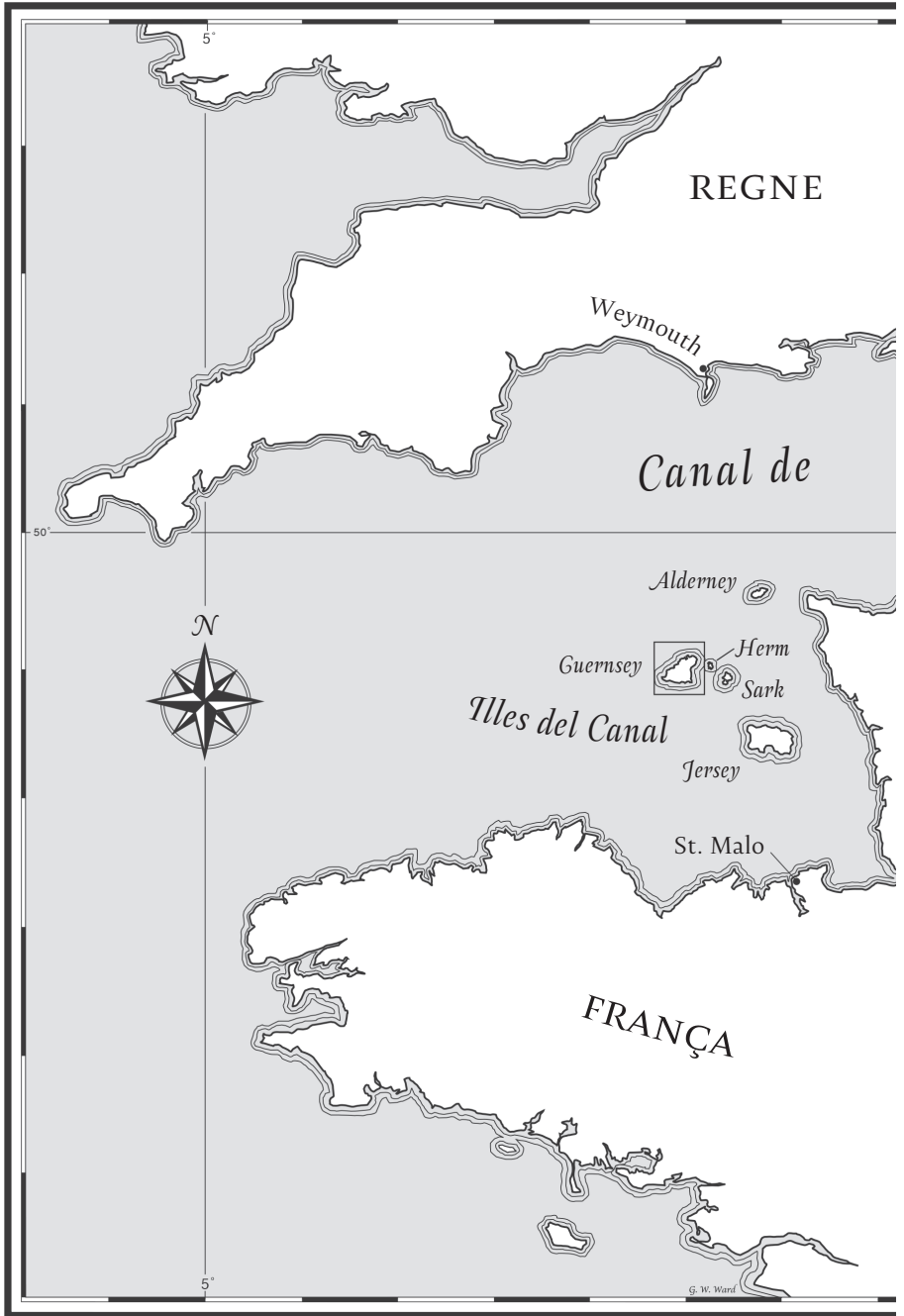
Foto de les autores: © Brook McCormick

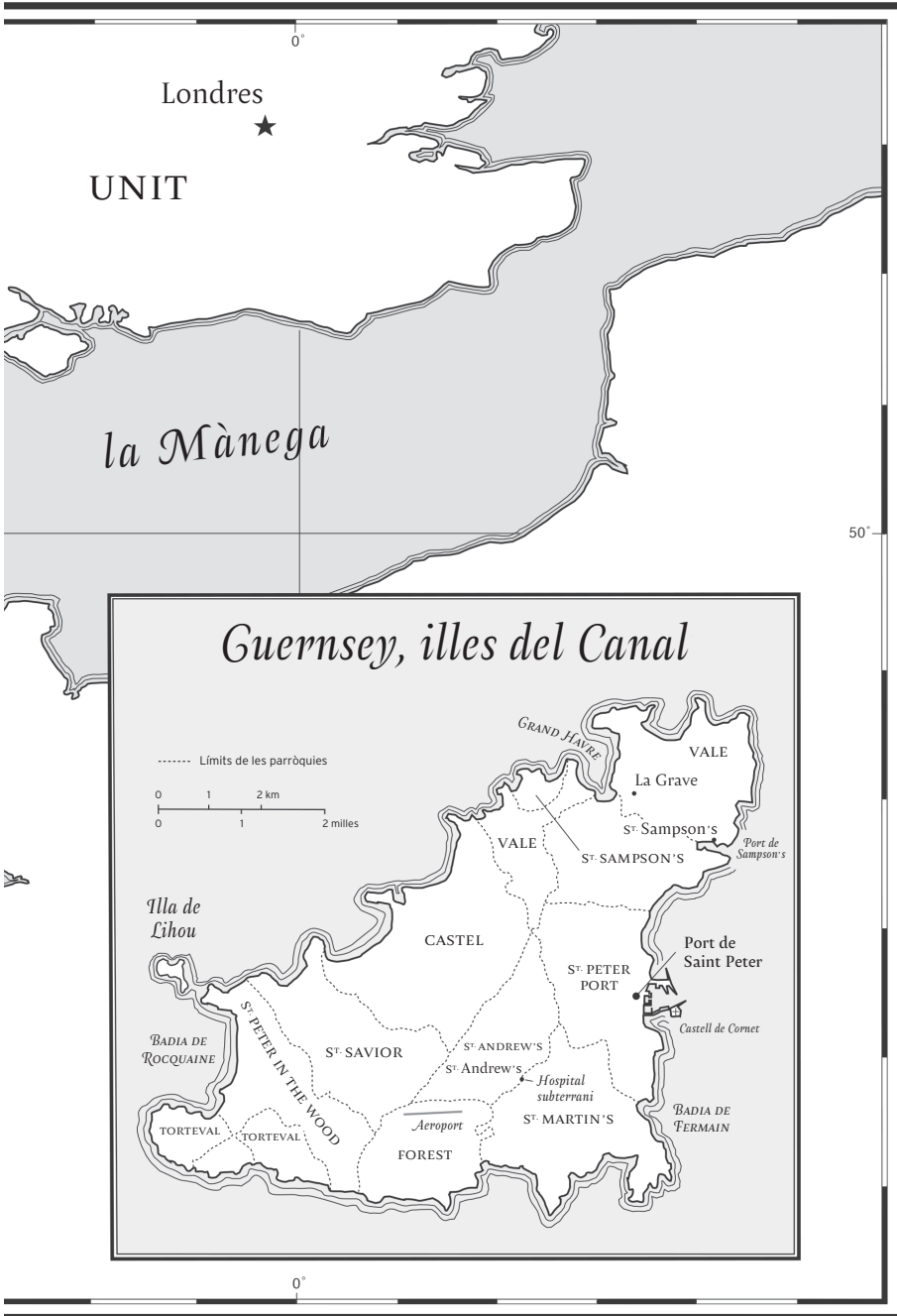
Edició a càrrec d'Aissata M'ballo
Correcció: Mònica N. Irún, Rúdfolf Ortega
Maquetació: Àngel Daniel
Disseny de la col·lecció i coberta: Andreu Gallart
Impressió: Romanyà Valls
ISBN: 978-84-17918-87-3
Dipòsit Legal: B 644-2023

Tots els drets reservats als titulars del *copyright*.

*Dedicat amb afecte a la meva mare, Edna Fiery Morgan,
i a la meva estimada amiga Julia Poppy —M. A. S.*

I a la meva mare, Cynthia Fiery Barrows —A. B.

PRIMERA PART

8 de gener de 1946

Sr. Sidney Stark, editor
Stephens & Stark Ltd.
21 St. James's Place
Londres SW 1
Anglaterra

Estimat Sidney,

La Susan Scott és una meravella. Vam vendre més de quaranta còpies del llibre, la qual cosa va ser molt agradable, però des del meu punt de vista l'àpat encara va ser molt més emocionant. La Susan va aconseguir cupons de racionament per a sucre de llustre i *ous de veritat* per a la merenga. Si tots els seus refrigeris assoleixen aquests nivells, no em farà res recórrer el país. Et sembla que una bona sobrepaga la incitarà a aconseguir mantega? Provem-ho —ho pots descomptar dels meus drets d'autor.

I ara les males notícies. Em preguntes com progressa el meu nou llibre. Sidney, no progressa.

Les *Debilitats angleses* semblaven tan prometedores al principi. Al cap i a la fi, un hauria de poder escriure raimes sobre la Societat per a la Protesta contra la Glorificació del Conillet

Anglès. Vaig desenterrar una fotografia del Sindicat d'Exterminadors de Plagues que anava Oxford Street avall amb pancartes cridant «Fora la Beatrix Potter». Però, què més es pot escriure a part d'un peu de foto? Res, aquest és el problema.

Ja no vull escriure aquest llibre, simplement no hi tinc ni el cap ni el cor. Com que m'aprecio —i m'apreciava— l'Izzy Bickerstaff, no vull escriure res més amb aquest nom. Ja no vull que se'm consideri una periodista despreocupada. Reconec que fer riure els lectors —o si més no fer-los somriure— durant la guerra no era gens fàcil, però ja no ho vull fer més. Sembla que no soc capaç de desenterrar cap sentit de la proporció o de l'equilibri en aquests temps i Déu sap que sense ells no es pot escriure humor.

Mentrestant, estic molt contenta que Stephens & Stark estigui guanyant diners amb *Izzy Bickerstaff se'n va a la guerra*. M'alleuja la consciència pel fracàs de la meva biografia d'Anne Brontë.

Gràcies per tot. Amb afecte,

JULIET

PD: Estic llegint la correspondència completa de la Sra. Montagu. Saps què li va escriure aquesta mala dona a la Jane Carlyle? «Estimada Jane, tothom neix amb una vocació, i la teva és escriure notetes encantadores.» Espero que la Jane li escopís a la cara.

D'en Sidney per a la Juliet

10 de gener de 1946

Srta. Juliet Ashton
23 Glebe Place
Chelsea
Londres SW 3

Estimada Juliet,

Enhorabona! La Susan Scott m'ha dit que et va agradar tant el públic del refrigeri com el rom a un borratxo —i tu els vas agradar a ells—; per tant, si us plau, deixa d'amoïnar-te pel viatge de la setmana vinent. No tinc cap dubte del teu èxit. Havent estat testimoni de la teva electritzant interpretació d'*El pastor canta a la vall de la humiliació* fa divuit anys, estic segur que et ficaràs el públic a la butxaca en qüestió de segons. Un consell: tal vegada en aquest cas t'hauries d'abstenir de llançar el llibre al públic quan acabis.

La Susan ja té ganes de portar-te per les llibreries des de Bath fins a Yorkshire. I, és clar, la Sophie fa campanya perquè allargui el viatge fins a Escòcia. Li he dit amb el meu to de germà gran més enfurismat que això caldrà veure-ho. Et troba moltíssim a faltar, ho sé, però Stephens & Stark ha de ser insensible a aquestes consideracions.

Acabo de rebre les xifres de venda d'*Izzy* de Londres i rodalia: són excel·lents. Un cop més, enhorabona!

No t'atabalis amb les *Debilitats angleses*; millor que l'entusiasme es mori ara que no pas després d'haver passat sis mesos escrivint sobre conillets. Les crasses possibilitats comercials de la idea eren atractives, però estic d'acord que el tema aviat es tornaria poc interessant. Ja se t'acudirà un altre tema, un que t'agradarà.

Sopem un vespre abans que marxis? Digues quan.
Amb afecte,

SIDNEY

PD: Escrius unes notetes encantadores.

De la Juliet per a en Sidney

11 de gener de 1946

Estimat Sidney,

Sí, encantada. Pot ser un lloc a prop del riu? Vull ostres i xampany i rosbif, si es pot obtenir; si no, amb pollastre ja faré. Estic molt contenta que les vendes d'*Izzy* siguin bones. Són prou bones perquè no hagi de fer la maleta i marxar de Londres?

Com que tu i S&S m'heu convertit en una escriptora moderadament d'èxit, el sopar va a compte meu.

Amb afecte,

JULIET

PD: No vaig llançar *El pastor canta a la vall de la humiliació* al públic. El vaig llançar a la professora de dicció. Volia llançar-l'hi als peus, però vaig fallar.

De la Juliet per a la Sophie Strachan

12 de gener de 1946

Sra. d'Alexander Strachan
Feochan Farm
A Oban
Argyll

Estimada Sophie,

És clar que m'encantaria veure't, però soc un autòmat sense ànima, sense voluntat. En Sidney m'ha enviat a Bath, Colchester, Leeds i altres llocs idíl·lics que ara mateix no recordo i no puc desviar-me cap a Escòcia. En Sidney abaixaria el front —els ulls se li empetitirien— i s'enfurismaria. Ja saps com surt de polleguera en Sidney quan està enfurismat.

Tant de bo pogués escapolar-me a la teva granja i que m'aviessis. Em deixaries posar els peus sobre el sofà, oi que sí? I llavors m'acotxaries amb mantes i em portaries te. Molestaria a l'Alexander una resident permanent al seu sofà? M'has dit que és un home pacient, però potser ho trobaria una murga.

Per què soc tan malenconiosa? Hauria d'estar encantada davant la perspectiva de llegir *Izzy* a un públic encisat. Saps com m'agrada parlar de llibres, i saps com adoro rebre compliments. Hauria d'estar emocionada. Però la veritat és que estic trista —més trista del que mai vaig estar durant la guerra. Tot està tan fet malbé, Sophie: els carrers, els edificis, la gent. Especialment la gent.

Aquests són probablement els efectes d'un sopar horrorós al qual vaig anar ahir a la nit. El menjar era horrible, però això era previsible. Van ser els convidats els qui em van descoratjar —eren la col·lecció d'individus més desmoralitzadors que m'he trobat mai. La conversa va anar sobre bombes i fam.

Recordes la Sarah Morecroft? Hi era, tota ossos i pell de gallina i pintallavis vermell sang. No era bonica, abans? No estava boja per aquell paio que muntava a cavall que va marxar a Cambridge? No hi era per enlloc; està casada amb un metge de pell grisa que fa petar la llengua abans de parlar. I era una figura de novel·la d'amor comparat amb el meu acompanyant, que va resultar que era solter, presumiblement l'últim de la Terra —Oh, Déu, que miserable que sono!

T'ho juro, Sophie, crec que em passa alguna cosa. Tots els homes que conec són intolerables. Potser no hauria d'apuntar tan amunt; no tan avall com el metge gris que peta, però una mica més avall. Ni tan sols en puc culpar la guerra. Mai no he estat gaire bona amb els homes, oi?

Creus que el forner de St. Swithin va ser l'amor de la meua vida? Com que mai no vaig parlar-hi sembla improbable, però com a mínim va ser una passió sense decepció. I tenia aquells cabells negres preciosos. Després d'això, recordes, va venir l'any dels poetes. A en Sidney l'irriten bastant aquells poetes, encara que no veig per què. Ell me'ls va presentar. Llavors el pobre Adrian. Oh, no hi ha cap necessitat que et clavi la llauna recitant-te els meus temors però, Sophie, què tinc? Soc massa especial? No em vull casar només pel fet d'estar casada. No se m'acut res de més solitari que passar-me la resta de la vida amb algú amb qui no puc parlar, o pitjor, algú amb qui no puc estar callada.

Quina carta més espantosa, més queixosa. Ho veus? He aconseguit fer-te sentir alleujada perquè no vindré a Escòcia. Tot i que potser sí que vindré —el meu destí depèn d'en Sidney.

Fes un petó a en Dominic de part meua i digues-li que l'altre dia vaig veure una rata de la mida d'un terrier.

Amb estimació per a l'Alexander i encara més per a tu,

JULIET